

The book cover features a central illustration of a snake with a golden, ornate mask covering its head. The snake is coiled around the title. Above the snake's head is a large gear. Four daggers are arranged around the snake, pointing outwards. The background is dark with a subtle floral pattern and golden light effects. The title is written in a large, golden, serif font with decorative flourishes. The author's name is at the bottom in a smaller, golden, serif font. The publisher's logo is at the very bottom center.

DĚDICTVÍ

ZMARU

A KRVE

ALEXIS L. MENARD

DĚDICTVÍ
ZMARU
A KRVE

The title is presented in three lines. The first line, 'DĚDICTVÍ', is in a blackletter font with a small cross above the 'V'. The second line, 'ZMARU', is also in blackletter with a cross above the 'M' and 'R', and is flanked by decorative scrollwork. The third line, 'A KRVE', is in blackletter with crosses above the 'A', 'R', and 'V', and is flanked by decorative flourishes at the bottom.

ALEXIS L. MENARD

Přeložily Judith Hůla a Markéta Šinková

HOUSE OF BANE AND BLOOD: Copyright © 2023 by Alexis L. Menard.

All rights reserved.

Cover design © Lichen and Limestone

Map design © Andrés Aguirre

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

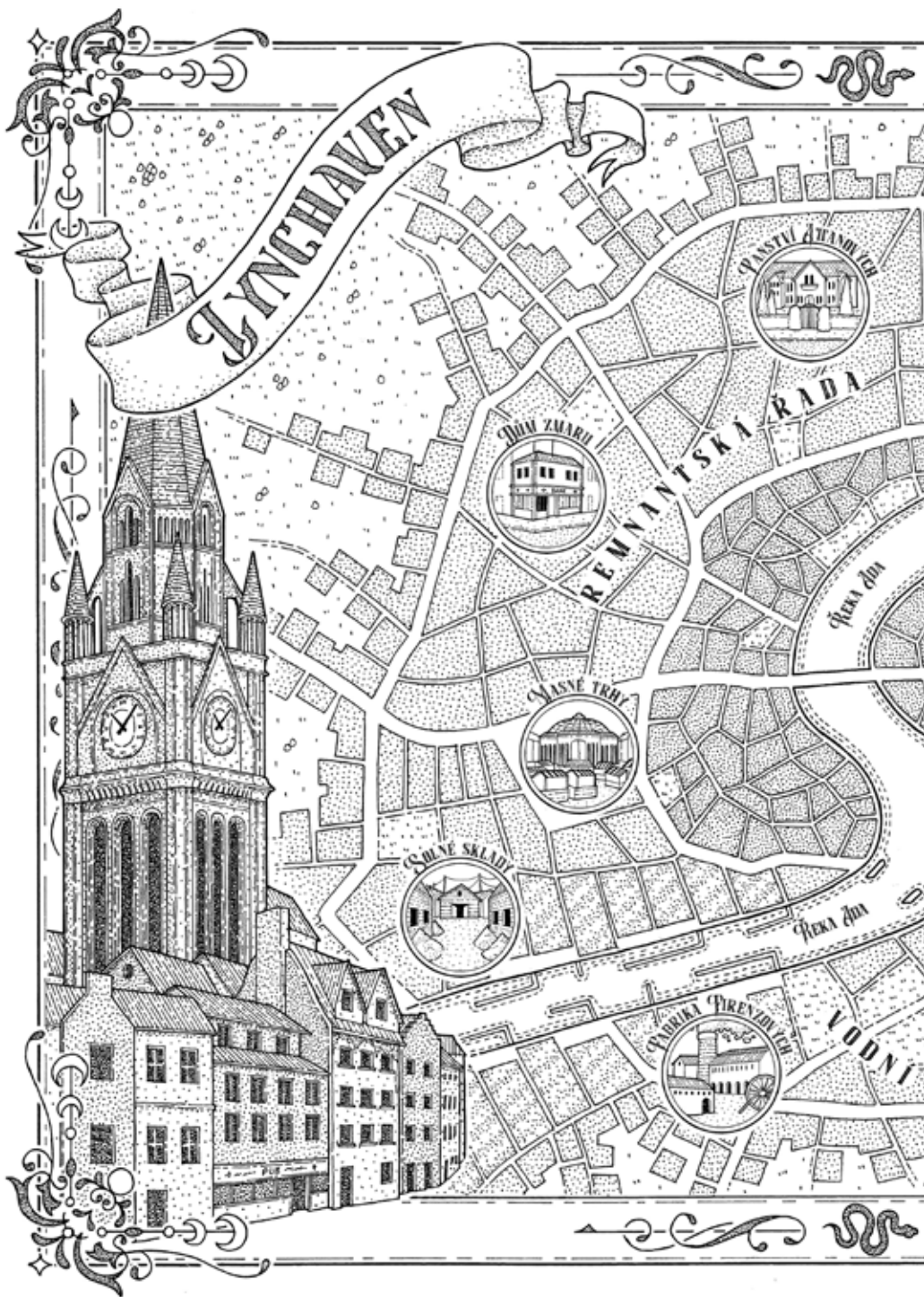
Translation © Judith Hůla, Markéta Šinková, 2026

ISBN 978-80-271-5823-2

*Pro ty, kdo ztratili sami sebe
ve snaze vyjít vstříc všem ostatním.
Pořád ještě můžete být, kýmkoliv chcete.*

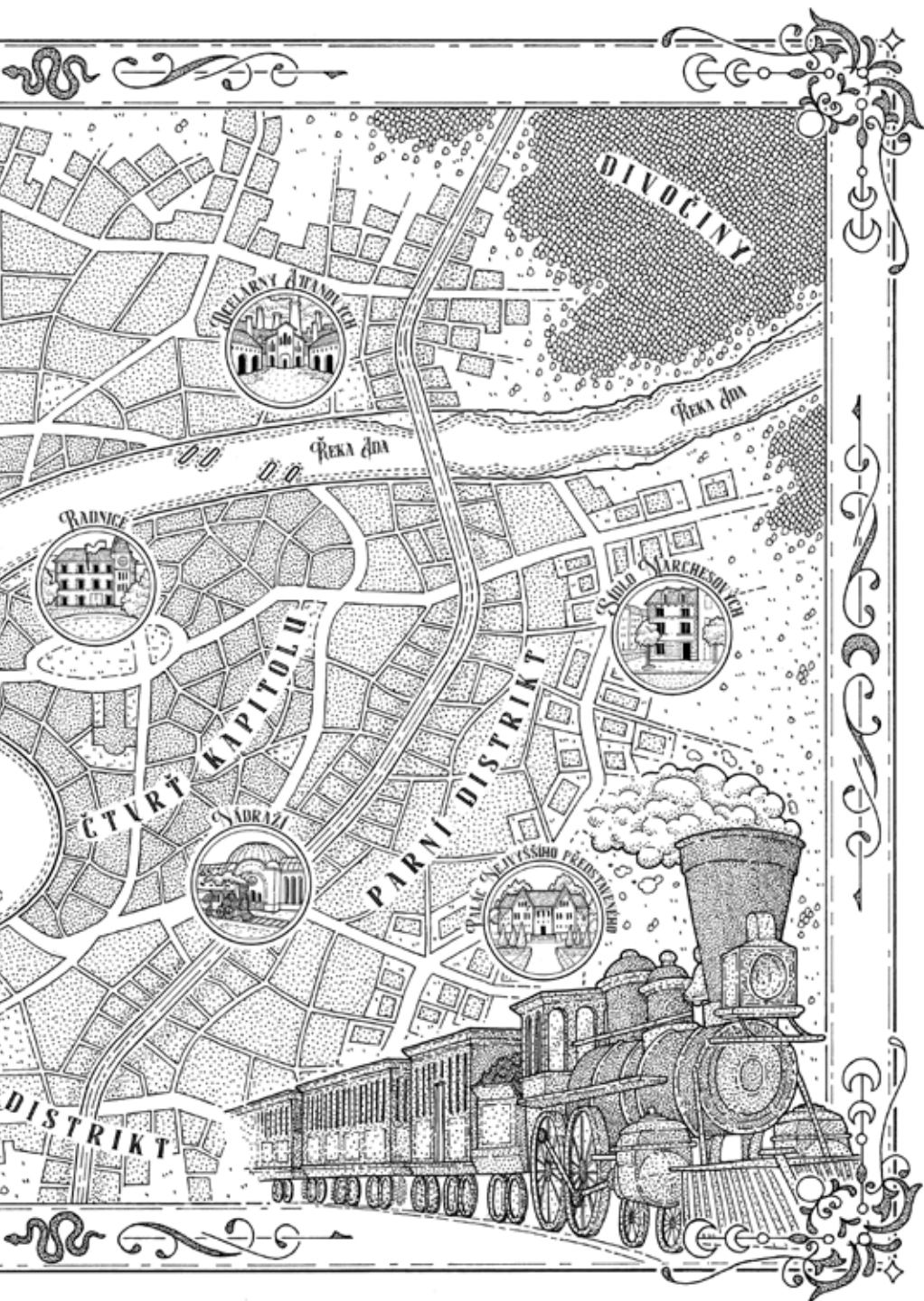
POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Kniha obsahuje vulgární výrazy a obsah, který by někteří čtenáři mohli vnímat jako znepokojující, včetně sprostých slov, kouření a konzumace alkoholu, explicitních sexuálních scén, zmínek o úmrtí rodiče a sourozence, gaslightingu a zmínek o sebevraždě. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

LINCHAVEN

ŘÁDY POTOMKŮ

Uspořádání Remnů a jejich následovníků

ZMAR

Ohýbači
Stínokradi

KREV

Vampýři
Léčitelé

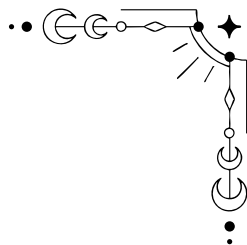
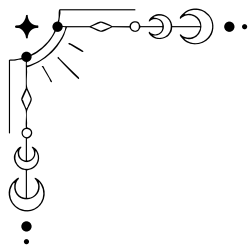
ŽIV

Scolapové
Měňavci
Mentati

DÁRCE A MAMON

Všichni smrtelníci
z původní doby Stvoření

CHAOS

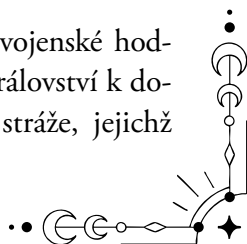
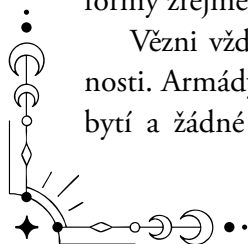

PROLOG

Hrubá omítka stěny cely ho přiměla prudce otevřít oči. Nespál. Tady spát nemohl. Ne při tom hluku, který bez ustání vydávaly naříkající pohyblivé zdi. Nebyly tu žádné dveře, žádná okna, žádné světlo kromě jediné svíčky přirostlé k podlaze stékajícím voskem. Žádný vlídný zvuk, jen křik jeho spoluvězňů a vichr bičující černé útesy ostrůvku, hvízdající ve spárách venkovního opevnění. Nebylo tu nic než jeho zlomené tělo, jeho překypující touha po pomstě a stěny, které se pohybovaly a skládaly jako balíček karet.

Návštěvník stál na druhé straně chodby, na jejímž konci se jeho cela nacházela. Vězeň odstrčil lůžko na podlaze tvořené pouze tenkou matrací, věčně studenou, jak ji nemělo co hřát. Muž před ním měl kolem těla ovinuté roucho člena Hlídky; strážce sloužící Představenému. Zlatý řemen kolem jeho pasu naznačoval, že je vysoké hodnosti, podle zářivých medailí zdobících prsa jeho uniformy zřejmě kapitán.

Vězni vždycky připadalo komické, že používali vojenské hodnosti. Armády nebyly potřeba, když nebyla žádná království k dobytí a žádné války k vybojování. Tohle byly jen stráže, jejichž

úkolem bylo dohlížet na města a vymáhat vůli Řádu vnitřních dvorů a elitních rodů, které je ovlivňovaly.

„Vstaň,“ nařídil hlídač.

„Proč?“

Návštěvník si otráveně povzdechl. Vězeň neměl právo pokládat strážím otázky. Nezáleželo na tom, co po něm chtěli nebo kam ho vedli, nakonec se jejich požadavkům musel podřídit – dobrovolně nebo z donucení.

Strážce vytáhl kovový obušek, který nepředstavoval zrovna jemnou formu povzbuzení. Kdyby jeho remnant nebyl otupený glintem, kterým ho nadopovali, srazil by toho hlídače k zemi a vrazil ten obušek do ještě temnějšího místa, než byla tahle díra.

Jenže svoje schopnosti neměl, a tak se vzepřel proti pórovité podlaze. Drsný kámen se zařízl do jeho mozolů a holých chodidel, až nedokázal cítit nic než ty drobné, hlodající kousky nepřetržitého nepohodlí. Aniž by věnoval pohled čárkám, kterými odměřoval svůj čas na tomhle místě – do zdi jich vyryl 1432 –, vyšel za strážným, který se ani neobtěžoval použít řetězy připnuté k jeho pasu.

Přemýšlel, jak je možné, že ten muž dokáže přesouvat stěny navzdory časovému rozvrhu, jedinému vládci bludiště skýtajícího příbytek zločincům z Ostrova. Žádní svatí neobdarovali remnanty schopností takhle ohýbat svět – věděl by, kdyby tomu tak bylo. Vrzání kamení ho nutilo skřípat zuby. Byla to píseň, která tu zněla věčně, a přesto nikdy nepřivykl tomu, jak její melodie drncela v morku jeho kostí.

Následoval hlídače po několika schodištích, jež se vždy jako zázrakem zjevila za další stěnou; pohyb zdí byl tak proměnlivý, že se nedokázal zorientovat a zapamatovat si trasu, po níž se ubírali. Ne že by na tom záleželo. Z Věže nebylo úniku a ani jeho vlastní remnant by nedokázal ovládat kámen tak jako muž před ním.

Vystoupili na povrch, do přízemního podlaží vězení. Poznal to, protože skrz kruhový otvor nad sebou poprvé za 1432 dnů spatřil nebe. Bylo šedé a mrzuté; déšť zaléval sklo jako slzy jeho osud. Jako by nespravedlnost panující v téhle železné kleci vzbudila v nějaké božské bytosti soucit. Když nebe před lety viděl naposledy, vypadalo úplně stejně, a jeho mimoděk napadlo, jestli ještě někdy spatří slunce. Jestli ještě někdy ucítí *teplo*. Dost těžko, vzhledem k tomu, že před sebou měl ještě celé doživotí na tomhle místě.

Na tomhle prohnilém místě v útrobách země, daleko od slunce a úsměvů, které rozměnilo jeho naději na jemný prášek lítosti.

Nejvyšší patro sestávalo jen z prázdné kruhové místnosti. Matně si vybavoval, jak ho kdysi vlekli po její podlaze. Vchod do vězení byl přímo před nimi, sloupec oslňujícího světla přetnutý vchodovými dveřmi, posledními z mnoha, které vedly do bouřlivého světa za nimi. Průvan v sobě nesl vůni soli, něco jiného než pach vlastního nemytého těla v cele. Po obvodu místnosti vybíhalo osm chodeb jako nohy pavoukovce. Muž, který jej vedl, pokynul obuškem k jedné z nich.

„Třetí dveře napravo. Jestli se v té místnosti opovážíš třeba jen zvednout ruku, useknu ti ji dřív, než se Inspektora vůbec stačíš dotknout,“ varoval ho.

Vězeň si odfrkl. „Naposledy jsem jedl před třemi dny. Přepralo by mě i desetileté dítě. Schovej tu tyčku, než si ublížíš.“

Strážný na něj civěl, když ho míjel, a on mu pohled vracel stejně netečně. Zvědavý, proč se Inspektor, nejmocnější muž hned po samotném Nejvyšším představeném, rozhodl navštívit ze všech vězňů zrovna jeho, posbíral zbytky svých sil a následoval hlídačovy pokyny do místnosti u haly.

Uvnitř stálo šest členů Hlídky. Jejich pohledy němě ukázaly na jedno z kožených křesel a on se do něj usadil. Na opačném konci

koberce seděl v identickém křesle muž, o němž předpokládal, že je Inspektor. Jeho postavení prozrazoval černý oblek, precizně střižený a dokonale padnoucí. Pravděpodobně mu byl navržen přesně na míru. Na klopu měl připnuté sigilium Řádu vnitřních dvorů, zlatého orla obklopeného čtyřmi drahokamy různých barev, které reprezentovaly a oslavovaly jednotlivé svaté.

Na to, jak si tenhle správní orgán zakládal na účtě ke svému svatému původu, zacházel s potomky svatých jako se škodnou.

„Můžete jít,“ řekl svému doprovodu. Muži se na sebe podívali, ale uposlechli a zavřeli za sebou dveře. Inspektor kroužil jantarovým nápojem ve své sklence, a když nedaleké hodiny odbytím narušily ticho, usrkl. Tohle byla zřejmě zadržovací cela, s holými stěnami a taktéž skleněným stropem. Zadní stěnu za stolem, kolem něž nestály žádné židle, lemovaly skříňky. Nebyla to místnost určená k takovýmto setkáním. Tohle nebylo podle protokolu.

Inspektor konečně promluvil. „No, vida. Nejprve jsem tě nepoznal. Vyrosl jsi skoro o hlavu.“

„Byl jsem prakticky dítě, když mě sem váš předchůdce uvrhnul,“ utrousil vězeň. „Vězení jako tohle není zdravým domovem pro mladého muže. Mění nás to. Mě to změnilo.“

Muž přikývl a úsměv, který nasadil na uvítanou, postupně vyprchal. „No, tak jako tak, nemám moc času na klábosení. Jsem si jistý, že se divíš, proč jsi tady, a tím myslím v této místnosti. Proč tě poslali do Věže, to víš.“

„Je moje rodina v pořádku? Stalo se něco?“

Inspektor nad jeho otázkami přezíravě mávl rukou. „Tvoji rodině se nic neděje. Chci s tebou uzavřít dohodu, která by zkrátila tvůj trest.“

„O kolik?“

Úsměv se mu do tváře vrátil, což bylo kruté sledovat. „O doživotí.“

Doživotí. Takový verdikt soudce vynesl na základě falešného obvinění proti teprve šestnáctiletému klukovi. „Chcete tím říct...“

„Ano.“ Vytáhl list papíru. Smlouvu. „Mám nějaké zakázky, které je třeba vyřídit, a potřebuji někoho, jako jsi ty, aby se o to postaral.“

Vězeň si od něj papír vzal a začal drobné písmo pročítat. Bylo to zproštění obvinění. *Jeho* zproštění. Jeho celé jméno bylo napsané přímo tady, černým inkoustem na čerstvém pergameni. „O jaké zakázky jde?“ zeptal se. Ne že by na tom záleželo. Inspektor věděl, že tu nabídku přijme stejně dychtivě, jako když hladovému psu zamáváte před nosem kostí.

„Tady ti nic říct nemůžu. Ale budu upřímný: jsou nebezpečné a riskantní, a jestli tě chytnou, ani já ti nepomůžu se z toho vysekat. Za žádných okolností nesmějí být spojovány se mnou. Rozumíš?“

„Chcete, abych zabíjel lidi.“ Nikdy nic takového neudělal, ale muži v jeho rodině měli v této oblasti bohaté zkušenosti. V jejich způsobu života, mezi kruhy soupeřících rodů, to byl přechodový rituál.

Inspektor přikývl. Pozorně sledoval věžňovu reakci a pátral po čemkoliv, co by působilo jako zaváhání. „Je to v zájmu Ostrova. Uděláš tím svojí zemi službu.“

Jenže tohle nebyla jeho země. Jeho druh tu nikdy nebyl vítaný, ani po tom všem, co pro Ostrov udělal. „Můj bratranec je tady taky. Chci ho na svobodě. Pak jsme dohodnutí, Inspektore.“

Muž zamyšleně našpulil ústa a nakonec přikývl. „Dobře. Volný je i on, ale jestli tuhle smlouvu porušíš, následky poneseš oba. Je to jasné?“

Vězeň souhlasil.

Inspektor podepsal jeho zproštění obvinění a hlídači mu přinesli oblečení, které měl na sobě při zatčení a které mu teď bylo přinejmenším o čtyři velikosti menší. Dali mu erární uniformu

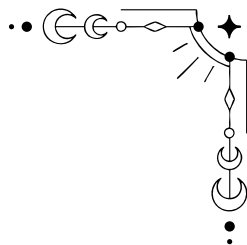
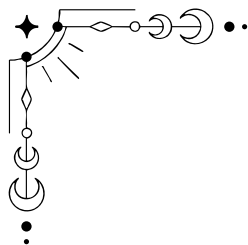
a pak už muže, který mu právě daroval svobodu, následoval vstupními dveřmi rovnou ven.

„A pamatuj si, synu,“ řekl Inspektor, než nastoupili na loď plující zpátky k pevnině. „Pokud se opovážíš neuposlechnout jediný rozkaz, postarám se, abys skončil zase tady.“ Otočil se a nechal ho stát na travnatém břehu, kde mu východní vítr plnil hrud' čerstvým vzduchem.

Pořád nebyl volný. Ne úplně. Bylo to jen další vězení přestrojené za svobodu. Jenže jakmile došlápl na holou zem místo studeného obsidiánu, jakmile se mraky na šedé obloze rozestoupily a rozmařilé sluneční světlo opět ozářilo jeho tvář, pocítil, jak se v temném koutě jeho duše začíná rodit nová naděje.

Řetězy téhle dohody měly jistou vůli. Mohl by získat zpět všechno, co mu kdysi patřilo, i s Inspektorovou špinavou prací na hrbu. Všechno, co chtěl, bylo totiž mimo Věž. Jeho starý život, jeho rodina, jeho pomsta.

A co bylo nejdůležitější – Camilla Marchesová.

KAPITOLA 1

CAMILLA

O dva roky později

Můj kočí měl zpoždění.

Řekla jsem mu na minutu přesně, kdy na mě má čekat poblíž brány před naší příjezdovou cestou, a s každou sekundou, která uběhla navíc, mi srdce bušilo rychleji. Kdyby mě někdo přistihl a práskl mě bratrům, stala bych se ještě tmavší kaňkou na našem bezchybném rodokmenu. Naštěstí se kočár po několika minutách objevil. Úlevně jsem vydechla a naskočila do kabiny, ještě než vůbec zastavil.

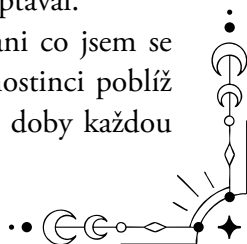
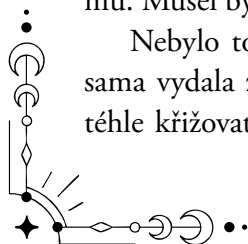
„Kam to bude, slečno Marchesová?“ zeptal se kočí skrz mřížku.

„První sektor. Vysaďte mě na rohu ulic Burnwick a Dellany.“

„Ale madam, to je...“

„Já vím. Proto vám také tak dobře platím,“ připomněla jsem mu. Musel být v naší flotile nový, když se mě tak vyptával.

Nebylo to poprvé, co jsem se potají vytratila ani co jsem se sama vydala za Adu. Giles mi jednou vyprávěl o hostinci poblíž téhle křižovatky, kde měli pivo na čepu, a já od té doby každou

třetí středu v měsíci riskovala nekonečné hubování svého nejstaršího bratra Aramise, zatímco on své noci trávil v hotelu Vasilli v centru města karbanem a sázením toho mála, co z našich peněz zbývalo.

Tušila jsem, že dnes je má poslední příležitost utéct. Ať už byl můj nastávající jakýkoliv, byla jsem si jistá, že by nebyl příliš nadšený, kdyby se mu nevěsta potulovala za řekou představující hranici, za níž vládli naši rivalové s pomocí svých mocných remnantů. Za to riziko to stálo, urvat si poslední kus svobody – nebo v tomto případě poslední doušek božsky vychlazeného, mysl tříbícího moku.

Byla téměř půlnoc, když mě vysadil na místě. Mohla jsem tu strávit jen jednu nebo dvě hodiny, pokud jsem chtěla být doma dřív než Aramis, ale i jedna hodina byla vším, co jsem potřebovala. Vykročila jsem a šlahouny mlhy se mi kroutily kolem kotníků, jako by se mě pokoušely uchvátit a odtáhnout pryč od toho rohového podniku zářícího do tmy spící ulice.

Dům Zmaru.

Hospoda byla narvaná jako obvykle. Stáhla jsem si z kadeří kápi, ale tvář jsem skláněla, dokud jsem se nedostala k baru, který byl z nějakého důvodu zcela volný s výjimkou dvou mužů sedících na vysokých židlích až úplně vpravo. Na téhle straně řeky mě nikdo neznal. Tady bylo proslulé jen mé jméno, zatímco můj obličej byl stejně neznámý jako tvář kohokoliv jiného v téhle místnosti.

Barman zaváhal, zda mě obsloužit, a pohledem střelil ke dvojici napravo. „Je něco v nepořádku?“ otázala jsem se. Oproti mým minulým návštěvám takhle probíhala nezvykle.

„Jistěže ne,“ odpověděl za něj muž pár židlí ode mě. Hlavu měl skloněnou a čepici staženou do čela, aby mu skrývala oči, které mě podle drobného natočení jeho brady zřejmě pozorovaly, jak

věším plášť přes opěradlo své židle. Jakýkoliv detail jeho podoby se skrýval za bílým dýmem vinoucím se z doutníčku odloženého v popelníku.

Pokývl k barmanovi. „Dej jí pivo, Dome.“

Upřela jsem pohled na muže, který si dovolil předpokládat mou objednávku, a posměšně si odfrkla. I přesto, že se nemýlil. „Co když nechci pivo?“

„To je to jediné, co původní chtějí, když se odváží na tuhle stranu města.“

Zamračila jsem se. „Jak víte, že jsem původní? Ani mě neznáte.“ Neexistoval žádný rozeznatelný rozdíl mezi těmi, kdo měli remnanty, a těmi, kdo ne. Pouze to, v jaké části města jsme žili – pokud ovšem ve skutečnosti nevěděl, kdo jsem. Pravou rukou jsem sjela po tenoučké látce šatů do míst, kde těsně nad lemem skrývaly speciálně ošetřenou dýku.

„Přesně tak. Neznám vás,“ řekl a zadusil oharek nedopalku, „a já znám v Lynchavenu každého potomka, co sem chodí. Což znamená, že musíte být přesřiční.“

„Jste tu stálým hostem?“ otázala jsem se, zatímco Dom na leštěné zlatavé dřevo přede mnou postavil pivo.

Muž naklonil hlavu. „Dá se to tak říct.“

Ucucla jsem svého nápoje. Byl chladný a osvěžující, zalil mi patro medovou nasládlostí a já nedokázala potlačit zasténání nad tou rozkošnou chutí. Muž se znovu ohlédl mým směrem, jako by ho ten zvuk přilákal.

„Užíváte si?“ zeptal se s pobaveným podtónem v hlubokém hlase.

„Nesmírně.“ Usmála jsem se. Snad poprvé za celý týden.

Pohled mi sklouzl stranou. Podívala jsem na toho muže a zjistila, že na mě dál upírá zrak. Odložil klobouk, takže mu bylo vidět

do očí. Na první pohled připomínaly šedavé odstíny tohoto města – jako by se mu do nich vpilo. Při druhém pohledu už jsem se stěží dokázala odtrhnout. Byl mimořádně pohledný, s drzým, nepřírozně vychytralým úsměvem.

„Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptala jsem se, když se jeho pokukování stalo nesnesitelně zjevným.

„Mohu si k vám přisednout?“

Prsty jsem kroutila korálkové trásně lemující sukni šatů. Představa blízkosti vyslala do mých nervů záchvěv vzrušení. „Bylo by neslušné opustit přítele, nemyslíte?“ podotkla jsem, abych si oťukala, jestli i on pocítil to dychtivé napětí.

Odmítavě mávl rukou. „Ach, ten byl právě na odchodu. Že ano, bratrance?“ Ne tak docela nenápadně drcnutí do žeber zvedlo druhého muže kvapně ze židle.

Ten si povzdychl, kopl do sebe zbytek své brandy a sklenku poslal po pultu k barmanovi. „Je to tak, právě jsem si uvědomil, že potřebuji být kdekoliv jinde, jen ne tady. Uvidíme se ráno, šéfe.“ Nadzdvihl svým směrem klobouk na rozloučenou. „Dobrou noc, slečno.“

A pak už jsme u baru zbyli jen my dva a mezi námi příliš mnoho židlí.

Napravil to a své místo vyměnil za to hned po mé pravici. Dom začal přijímat objednávky na vzdálenějším konci baru, čímž od nás odvedl okolní hosty.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se, než si lokl svého pití.

„Milla.“ Na světě byli jen dva lidé, kteří mi tak říkali, a jeden z nich byl mrtvý. Zdálo se mi to nejbezpečnější – a nebyla to tak docela lež.

„Milla,“ zopakoval zvolna, jako by zkoušel, jak zní z jeho úst.

„A vy?“

„Nico.“

Zvedla jsem obočí. „Jen Nico?“

Jeho dokonalé rty se roztáhly. „Pro dnešní noc jen Nico. Možná byste sem mohla přijít znovu, abyste se dozvěděla zbytek.“

U srdce mě píchl pocit viny. Ne vůči Felixovi, ale protože jsem v tomhle muži vyvolala dojem, že jsem nezadaná. Polkla jsem trochu piva, abych zapila hořkost toho všeho. „Bohužel, tahle návštěva bude moje poslední.“

Naklonil hlavu ke straně. „A to proč?“

„Zítřka se vdávám.“ Štvalo mě, jak pouhé vyřčení těch slov činilo všechno skutečnějším. Ještě víc než uzavřená dohoda, která dosud ležela na mém psacím stole.

Nico zamyšleně zabručel. „Nevidím prstýnek.“

„Protože ho mám kolem krku.“ Připnutý k pomyslnému vodítku, na němž mě můj bratr vláčí.

Bez varování se natáhl k mé šíji. Prsty v kožených rukavicích se přitiskly na mou kůži a přejely mi po hrdle. Zadrhl se mi dech, když se v tom místě zdržely o několik sekund déle. „Nevidím obojek. Připadá mi, že jste pořád volná.“

„Ne všechny klece mají mříže.“ Některé, jako ta moje, jsou postavené z okovů povinností a rodinných závazků.

Konečky prstů v rukavicích sklouzly pod mou bradu a náznakem síly mě přiměly otočit se k němu. „Tenhle sňatek je domluvený, že? Vy si toho člověka vzít nechcete.“ Nešlo přímo o otázku, spíš o postřeh. A velmi bystrý.

„Ne,“ přiznala jsem nakonec nahlas, „ale musím.“

Pokrčil rameny a opřel se o bar. „Pistoli vám u hlavy nikdo nedrží. Vždycky ještě můžete utéct.“

Ten nápad mě rozesmál. „Kéž by, ale má rodina ten svazek naneštěstí potřebuje, a já se o ni potřebuji postarat.“

Jeho zvědavý zájem nepolevil. „Takže toužíte uprchnout aspoň pro dnešní noc?“

Můj úsměv pohasl. „Proč se mě ptáte, Nico?“

Ukázal bradou ke kapele hrající v pomalém tempu v rohu místnosti. „Zatančíme si?“

Ano. Zatraceně ano. Rozhodně. S radostí. Všechna ta slova, jimiž jsem chtěla přijmout jeho nabídku, jsem měla na jazyku, jen mi vyklouznout. Ale hodina pokročila a můj kočár se měl brzy vrátit. Ten muž byl sice milý, ovšem za ty potíže, které bych vyvolala, kdybych se nevrátila včas, přece jen nestál.

Nebo ano?

Přelétla jsem pohledem dav těl mezi námi a kapelou. „Mám za to, že parket je plný.“

„Pravda.“ Pokynul Domovi, který se naklonil blíž, aby lépe slyšel, co mu Nico přes bar říkal. Přestože snížil hlas, dokázala jsem mu ze rtů odezřít tři slova.

Zavři to tu.

Se zděšeným úžasem jsem sledovala, jak se Dom proměnil z barmana na vyhazovače a odvázal si od pasu zástěru, aby odhalil pouzdro se zbraní u boku. Začal štěkat povely, křičel na lidi, aby vypadli a že se zavírá. Netrvalo ani tři minuty, než ostatní zaměstnanci baru vystrkali rozhořčené hosty ven ze dveří.

Kapela hrála bez zadrhnutí dál. Nico obrátil pozornost zpět ke mně. „A co teď?“

Uteklo mi nervózní zasmání, které se bez kulisy hlučícího davu zdálo příliš hlasité. „Kdo jste?“ zeptala jsem se, fascinovaná ještě víc než předtím.

Zvedl se ze židle, a aniž by sundal rukavice, natáhl ke mně ruku. „Prostý obchodník.“

Než jsem se jí chopila, vyzvala jsem ho. „A jaký je váš záměr?“

Jazyk se mu mihl mezi rty a přejel po zubech. „Rád bych vás svedl. Tak prosté to je.“

Zamrkala jsem. „To je příšerná obchodní strategie.“

„Stačí, když to vyjde jedinkrát.“ Znovu mi podal ruku.

Propletla jsem prsty s jeho, zlákaná kouzlem neomaleného úsměvu. Všechny mé strachy, co si asi pomyslí bratr, zahrnala Nicova dlaň. „Nu, mezi námi šéfy,“ poznamenala jsem a následovala ho do středu místnosti, „měl byste vědět, že vyhazovat hosty obchodům nesvědčí.“

Přítáhl si mě blíž a druhou rukou obemkl můj pas. V jeho doteku, přestože jím mířil jen tam, kde se gentleman dotýkat může, bylo cosi hříšného, co moji fantazii svádělo k zakázaným představám.

„Běžně flirtujete poskytováním nevyžádaných obchodních rad?“

„Asi tak stejně často, jako vy vyklízíte svůj podnik kvůli náhodným ženám.“ Roztáhla jsem prsty na jeho hrudi a přejela jimi vzhůru, přes plné křivky svalů, až jsem se ho chytla za šíji. Ovanul mě jeho výdech a ruka na mém boku, již mě něžně vedl, si mě přivinula blíž, až mezi našimi hrudníky zůstala sotva mezírka.

Odkášlal si, ten jemný úsměv stále na rtech. „Kdo je to, ten váš snoubenec?“

Při pouhé té zmínce se mi z těla vytratilo všechno teplo. „Proč vás to zajímá?“

„Chci vědět, koho mám dnes ve svých modlitbách proklínat.“

„V tom případě,“ protáhla jsem, „jeho jméno je Felix Firenze.“

Na okamžik téměř ustrnul, ale pak pokračoval v tanci. „Ten alchymista?“

„Znáte ho?“

„Párkrát jsem ho potkal.“ Nahořklý tón jeho hlasu napovídal, že to nebyly radostné vzpomínky.

„To je o pár setkání víc, než bylo dopřáno mně.“ Vzdychna jsem a váha mých okovů i řetězu se zase vrátila, článek za článkem, dokud mi pod tou tíhou neklesla ramena. Ruka mi sklouzla z jeho šje, uhladila košili a vestu – černá na černé a k tomu stříbrná vázanka. Na majitele nálevny se oblékal dobře. Kapela plynule přešla do další písně v tomtéž pomalém, smyslném tempu.

„Nemluvme o tom gaunerovi,“ navrhl s náhlou lehkostí v hlase. „Dnešní noc patří vám, Millo. Prozraďte mi o sobě víc.“

Dlaň na mých zádech sjela nepatrně dolů a tiskla mě blíž, dokud se naše boky neseťkaly. „Co by vás zajímalo?“

Znovu se uculil a ten úsměv svým kouzlem hrozil odhalit i to poslední nemravné tajemství. „Všechno.“

Všechno jsem mu samozřejmě neřekla. Noc nebyla dost dlouhá na to, abych mu stihla vysvětlit, že jsem jediná dědička multigenerační železniční společnosti a že moji bratři mě kvůli tomu zjevně nesnášejí. Nemohla jsem mu říct, že to mojí vinou se naše rodinné jmění ocitlo v nebezpečí a že Řádu vnitřních dvorů dlužíme víc než sto tisíc reolů a že si Firenzovi kupují moji ruku výměnou za podíl ve společnosti.

Nemohla jsem mu říct, že moje jméno je Camilla Marchesová, protože s pověstí, kterou mělo na téhle straně města, by mě tu mohli zabít – ba co hůř, vydírat.

Místo toho jsme hovořili o mém dětství, o tom, kde jsem vyrostla a čemu bych zasvětila svůj život, kdybych nebyla zaslíbená alchymistovi. Nějak jsme se dostali až k mému rozsáhlému seznamu alergií.

„Jak můžete být alergická na tolik věcí? Co vlastně jíte?“ Tvář se mu zkroutila, jako by fungování mého těla považoval za absurdní.

Pokrčila jsem rameny. „Jím vyváženou stravu složenou z chleba, zvěřiny a whisky. A pivo mi, jak se zdá, rovněž nevadí. Už jsem měla tři a zatím jsem neotekla.“

Podrážděně potřásl hlavou. „Zní to nesmírně únavně.“

„Asi tak únavně jako váš vztah s holičem.“

„Co je špatně na mých vlasech?“

Uculila jsem se. „Nic. Jen jsem v životě nepotkala muže s rukama jako ty vaše, který by působil tak nóbl. S tak výrazným sestřihem se musíte dávat stříhat nejméně každý týden.“

„Nóbl,“ odfrkl. „Přijdete se sem předvádět v šatech z livetánského hedvábí a v romanijských střevíčkách, a *mně* si troufnete říct, že jsem nóbl.“ Když jsem se konečně přestala chichotat, zeptal se: „Co myslíte tím ‚s rukama jako ty moje‘?“

Zahořely mi tváře. „Nic.“

„Millo,“ zabručel. „Zanedlouho mi zmizíš navždy. Můžeš mi říct cokoli a přestane na tom záležet, jen co za pár hodin vyjde slunce.“

Pár hodin? *U všech svatých*, pořádně jsem přetáhla večerku. Ale měl pravdu. Po dnešku už ho nikdy neuvidím, a i kdyby, tak ne jako jeho Milla. My dva budeme ráno pouhou vzpomínkou. Vzala jsem jednu jeho ruku v rukavici do svých a propletla své prsty s jeho.

„Nebudu předstírat, že mám bůhvíjaké zkušenosti s mužským dotekem,“ přiznala jsem, „ale tvoje ruce vládnou silou, která i v té nejjemnější formě prozrazuje majetnictví. Jako bys věděl, co chceš, a nebál se si to vzít. Nikdy předtím jsem tohle z jediného doteku nepocítila.“

„Sílu?“ optal se.

Potřásla jsem hlavou. „Touhu.“

Jeho pohled začal žhnout a sjel k mým rtům. „Dome?“

„Ano, pane?“

„Běž.“

Dom odešel, aniž by třeba jen uklidil sklenici, kterou právě utíral.

Přitáhl si naše propletené ruce na hrud', těsně nad své srdce. „Myslíš, že po tobě toužím, princezno?“

Byla jsem nezkušená, ne naivní. Pivo mi dodávalo sebejistotu, která mi před několika hodinami chyběla. Maličko jsem se předklonila a bezostyšně mu poskytla pohled do míst, kde rozevřený výstřih šatů sotva skrýval má ňadra.

„Ne snad, Nico?“

Trvalo příliš dlouho, než odpověděl. „Ano.“

Ach, *u všech svatých*.

Zvedl mou ruku ke rtům, vtiskl lehoučký polibek na hřbet mé dlaně a já ho cítila *všude*. „Můžu tě pozvat nahoru, kde budeme mít soukromí? Mám toho spoustu, na co bych rád zapomněl, a nedokážu. Možná bychom mohli jeden druhému pomoci.“

„Nikdy jsem...“ Pohlédla jsem na svůj prázdný půllitr. Co se mu to snažím říct? „Nemám ve zvyku navazovat náhodné známosti.“

Pokrčil rameny. „Můžeme dělat, co budeš chtít. Povídat si. Líbat se. Spát. *Nespat*. Jen prostě nechci, abys už šla domů. A jestli mi dnes necháš příliš volného času, mohl bych najít tvého snoubence a zabít ho.“

U Dárce a Mamonu. Asi to myslel vážně.

Byl skutečně přesvědčivý, a koneckonců, bylo vlastně co ztratit? Zítřka mám obětovat celý zbytek života za záchranu své rodiny. Jistě bych mohla věnovat pár hodin svým vlastním přáním. Z toho pohledu to byla příležitost, jaká se naskytne jednou za život.

Potřebovala jsem udělat nějakou ztřeštěnost, než se provdám za chemiechtivce. Pro sebe. Pro tu zvědavost, která by zkysla v lítost,

kdybych ho odmítla. A kromě toho, nechtěla jsem mít na rukou Felixovu krev.

Zatím.

Potřebovala jsem jeho peníze.

Nakonec jsem přikývla a sáhla do pláště pro peněženku. „Jen zaplatím útratu. Potkáme se u schodů.“

Drzý úsměv na jeho rtech se ještě roztáhl. „Na účet podniku, princezno.“

Popadl mou ruku a stáhl mě z barové židličky.

V patře nad barem byl byt. Nico se zmínil, že mu patří. Nevní-
mala jsem to a ani mi na tom nezáleželo. Sotva jsem odhodila
plášť na lenošku, jeho ruce sevřely mé boky a moje ruce se mu
ovinuly kolem krku, aby zajely do krátkých, pozvolně sestříha-
ných vlasů.

„Musím tě varovat,“ zamumlala jsem mu do rtů, když ke mně
sklonil tvář. Jeho dech voněl drahou pálenkou, doprovázenou san-
talovým dřevem a vanilkou jeho kolínské. „Od hlavy až k patě
mám čepele namočené v glintu, sám bys je neodhalil.“

„To má být výzva?“

„Jestli ji potřebuješ.“

„U sedmi pekel,“ vydechl. „Chci tě políbit.“

Vychlo mi v ústech. Všechno mé sebevědomí, s nímž jsem
vyšla do poschodí, se vytratilo. Přesto jsem přikývla. „Tak proč jsi
to ještě neudělal?“

„Nepoprosila jsi.“ Sklonil hlavu níž, mé rty nechal bez povšim-
nutí. Špičkou nosu přešel po linii mého krku a ten dotek mě dráž-
dil ještě víc. Koutkem oka jsem zahlédla postel přiraženou ke zdi,

napůl rozestlanou a zalitou měsíčním svitem z okna nad ní. Roztažené závěsy odhalovaly výhled na půlku ulice a úplněk obklopený hvězdami.

„Neuděláme si pohodlí?“

Zastřený souhlas rozechvěl jeho tělo pod mými dlaněmi. Pustil můj pas, aby mě vzal za ruku a odvedl k lůžku. Posadil se na okraj a něžně mě stáhl na svůj klín. Když si všiml mého zaváhání, řekl: „Můžeme přestat, kdykoliv budeš chtít, Millo. Ale já tě prosím, zůstaň se mnou ještě chvíli.“

Pousmála jsem se a vychutnávala si žádost zračící se v jeho očích. Vnímala jsem tu moc, kterou mi jeho touha po mně dávala. Za celý život se mi jí dostalo tak málo, že teď bylo příjemné mít převahu. Zejména když k ní patřila výsada jeho doteků.

Sedla jsem si na něj, nohama ho objala v pase a mé ruce našly své místo na jeho širokých lopatkách. Můj klín se přirozeně opřel o mohutnou bouli v jeho přiléhavých kalhotách – až příliš zjevném důkazu toho, jak moc po mně prahl. Stálo mě veškeré sebeovládání nezačít pohupovat boky a nevydat se vstříc naplnění společné potřeby.

„Millo?“ zašeptal a očima střelil po mé paži. „Nepohnulo se teď tvoje tetování?“

Ztuhla jsem a úkosem vrhla pohled k rameni. No jistě, ta inkoustová bestie mi klouzala dolů po ruce a sunula se k muži, jehož jsem se dotýkala konečky prstů. Plácla jsem ji přes diamantovou hlavu a ona se stáhla zpět, po paži vzhůru až za vrchol ramene, kde se skryla pod látkou šatů.

„Pardon,“ omluvila jsem se a nehlasně se zasmála. „To je jen familiár. Nekouše ani nic takového.“

„Škoda,“ zabručel a ve tvářích se mu objevily dolíčky. „K čemu ji máš?“

„Na ochranu,“ vysvětlila jsem a uvelebila se těsněji proti jeho bokům. Familiárové jako můj had byli vzácní, dokonce i v Řadě, kde byla magie na denním pořádku.

„Ochranu?“ zopakoval. „Myslel jsem, že náhodné známosti nemáš ve zvyku.“

Zlehka jsem ho klepla do ramene. „Ne *tenhle* druh ochrany.“

Uchechtl se a rukama mi přejel vzhůru po vnějších stranách stehů. Vděčná, že téma opustil, jsem vzala jeho tvář do dlaní. Netušila jsem, co jsem ve zvyku měla, ale rozhodně to nebylo tohle. Nelíbala jsem cizí muže ani s nimi nechodila do jejich bytů nad fajnovými podniky. Nepochybně toho budu ráno litovat, ale radši se topit v lítosti než ho nepoznat.

Byl mým pochybením – tím nejnádhernějším, jakého bych se kdy mohla dopustit.

„Sundej si rukavice,“ požádala jsem. Chtěla jsem cítit jeho kůži na své. Teplou jeho dlaní přes tenoučký materiál šatů.

„Dobrá, jen... nelekni se,“ zabručel, ale poslechl.

„Proč bych se – *ach*.“

Pohlédla jsem mezi nás a zjistila, že jeho levá ruka je celá z kovu. Falešná končetina složená z pozlacených trubiček, v zápěstí připojených k pevnému pletivu rourek tvořícímu předloktí. „Uf, páni. Jak s tím... jak to funguje?“

Uchváceně jsem si prohlížela kovové prsty a on jimi na ukázkou zakmital. „Všechny ty válečky jsou duté a já za pomoci svého remnanta ohýbám vzduch v nich, abych jimi mohl hýbat. Nebylo nic lehkého se to naučit, ale teď už je to stejně snadné jako kterákoliv jiná bezděčná myšlenka, takže s ní hýbu stejně lehce jako tou skutečnou.“

„To je neskutečné. Ty jsi ohýbač?“ Dávalo to smysl. Zmar byl světec, který se zrodil z rukou Stvořitele. Jeho duch ovládal přírodní

živly, dokonce i zvuk a čas, když měl potomek štěstí a dostal tu vzácnost do vínku.

Jeho samolibý úsměšek zvolna zmizel. „Ano.“

Jestli si myslel, že mě to zneklidní, pletl se. Potomci mě nedělali, stejně jako jejich schopnosti. Ty šly jednoduše potlačit pomocí nožů u mých stehen – těch, po kterých právě přejížděl ukazováčkem.

„Jak jsi k tomuhle přišla?“ zeptal se.

„Ke své výzbroji?“

„Ne k těm nožům, princezno.“ Tváří se mu mihl úsměv. „K těm jizvám.“

Přejel po vystouplé růžovobílé jizvě zdobící zadní stranu mých stehen a vzhůru po zádech až k mé levé paži. Nezúčastněně jsem pokrčila rameny. „Oheň. Před pár lety jsem zažila železniční nehodu. Nějaký odvážlivec mě vytáhl dřív, než jsem stihla uhořet.“

Jeho dlaň zaváhala, a než znovu promluvil, několikrát zamrkal. „Železniční nehoda? To... tě muselo poznamenat.“

Přikývla jsem. Napětí mezi námi trochu polevilo. Nico si toho všiml rovněž a chytil mě za stehna znovu, naléhavěji. Položil se na záda a mě přetočil na bok, takže jsme s částečně propletenými údý leželi vedle sebe. Moje střevíčky se ztratily někde cestou ode dveří k posteli.

„Políbíš mě vůbec někdy, Nico?“ zeptala jsem se.

Ušklíbl se, týl podložený dlaní. Nakonec se ke mně naklonil. Naše rty o sebe sotva zavadily, zatímco mě svou falešnou rukou jemně držel pod bradou. Nic víc než letmý dotek, následovaný měkkým sevřením mého rtu mezi jeho, a přesto jsem zůstala bez dechu a hlava se mi zatočila.

„Proč jsi mě sem pozval?“ Zamrknáním jsem rozehнала jiskřičky před očima.

„Protože,“ pronesl, odhrnul pramen svých vlasů a začal opisovat linku mé čelisti prstem, „si myslím, že jsi to nejnádhernejší stvoření v tomhle městě, Millo, a já jsem obdivovatelem všeho nádherného.“

Řekl to tak, že jsem mu uvěřila do posledního slova. Má hrud se propadala a dmula jako příliv za bouře, a stejně se mi nedostávalo vzduchu. Kdybych zůstala jen o chvíli déle, odešla bych... nu, ne tak nezkušená.

Polkla jsem. „Měla bych jít domů, Nico.“

Zvolna přikývl. „Odvezu tě.“

„Můžu si zavolat kočár.“

„Takhle pozdě už v Řadě drožky nejezdí. Nech mě tě svézt.“ Přitáhl si mou ruku ke rtům a ujistil mě rychlým polibkem na vnitřní stranu zápěstí. „Byl bych bez sebe, kdyby se ti cestou něco stalo, po tom, co jsem tě tu držel celou noc. Dopřej mi ještě chvíli s tebou. Prosím.“

Nevypadal jako muž, který by měl ve zvyku žadonit. Usoudila jsem, že jinou možnost už teď stejně nemám, a s povzdechem a váhavým zaculením jsem ustoupila.

Jestli se on coby potomek cítil dost jistě, aby překročil řeku do Distriktů, nebylo nutno mu v tom bránit.

Nicův vůz stál v zadní uličce z druhé strany obchodní třídy. Kočí na něm neseděl, ale to nebylo tak docela nezvyklé. Majitel baru by si nejspíš nevydržoval zaměstnance, které nutně nepotřeboval.

„Zapomněl sis kabát,“ všimla jsem si, když jsem vedle něj usedla na kozlík.

Posunul si čapku hluboko do čela. „Hádám, že mě budeš muset hřát, Millo. Kam to bude?“

„Ulice Bellagio. To je...“

„Na východní straně města. Já věděl, že jsi bohaté děvče.“ Mrkl na mě jedním okem.

Náš hovor utichl, zatímco vedl spřežení směrem k mostu, ale naše těla jako by pokračovala v rozmluvě, kterou jsme začali v jeho bytě. Pro jednu jsem byla vděčná za pronikavý chlad, který provázal první zimní týdny a krotil žár, který ten muž zažehl pod mou kůží.

„Tohle není rodinné sídlo,“ prohlásil, když jsem mu ukázala, kde má zastavit.

Pousmála jsem se nad jeho zmatením.

„Odtud už to dojdu.“

Hlavní nádraží Železného světce bylo jen pár bloků od domova. V noci a bez doprovodu to byla nejbezpečnější trasa a nejjednodušší způsob, jak zajistit, že mě nebude sledovat. Hrála jsem nebezpečnou hru, když jsem se dnes s tímhle potomkem zapletla. Kdyby zjistil mé příjmení, byla bych ve smrtelném ohrožení. Jako jeden ze Zmarových potomků by mě mohl odevzdat největším rivalům naší rodiny, attanovským ohýbačům. Svátí vědí, že ti mají dost peněz, aby mu za můj únos dobře zaplatili.

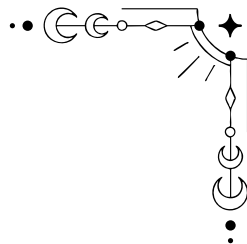
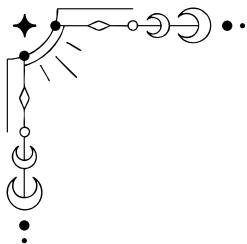
Sotva jsem se při té představě ubránila zachvění.

Zastavil koně a já se k němu na lavici otočila čelem, abych mu náležitě poděkovala za svezení. „Bylo mi potěšením, Nico. Děkuji za krásný večer a za odvoz. Doufám, že se nesetkáme naposledy.“

Přiložil si mou ruku ke rtům a dlouze mi ji políbil, než ji nechal vyklouznout ze svého sevření. „Něco mi říká, že se brzy znovu uvidíme, Millo.“

Málem jsem se zeptala, jak si může být tak jistý, ale čtyři údery hodin na věži mi připomněly naléhavější záležitosti. Dovolila jsem si poslední pohled na něj, vtiskla si ty oči z oceli do paměti

a pokynula mu na rozloučenou. Teprve když se jeho kočár rozplynul v soumraku, vydala jsem se na nedlouhou cestu domů. Modlila jsem se ke všem svatým ztraceným v Pustinách, aby měl Nico pravdu.

KAPITOLA 2

CAMILLA

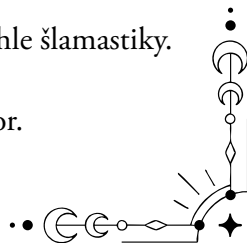
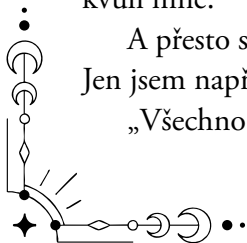
Dlouhá linka bílého kouře dělila dálku na město a oblohu, když parní lokomotiva zapískala k odjezdu. Dívala jsem se přes dešťové kapky kutálející se po okenním skle a naslouchala syčivému žadonění svého tíživého dědictví po předcích. Kombinace hořícího uhlí, vroucí vody a tlukoucích pístů se pro mou rodinu stala tou nejmocnější zbraní v těchhle končinách. Remnanti měli magii, ale my měli něco lepšího – měli jsme vědu. Měli jsme páru.

A brzy jsme měli vést válku.

Můj nejstarší bratr, Aramis, stál vedle Inspektora Gavriela Hawthorna, který držel v ruce příkaz k vystěhování. Po sedm celých generací seděli Marchesové v téhle pracovně a shlíželi ojněným oknem na město, které jim patřilo. Ovšem teď se celé tohle impérium, které mé předky stálo krev, pot a slzy, hroutilo. A to kvůli mně.

A přesto se za pět minut dvanáct našla cesta z téhle šlamastiky. Jen jsem napřed musela o všechno přijít.

„Všechno je tedy podepsáno?“ zeptal se Inspektor.

„Skoro.“ Můj úsměv se prodral skrz zaťaté zuby a já srolovala smlouvu do tvaru doutníku, přičemž jsem jen stěží odolala nutkání zapálit její konec svým křesadlem. Klepla jsem ruličkou o stůl a zamyslela se nad nabídkou, kterou jsem včera dostala.

Felix Firenze.

Otec by se obracel v hrobě, kdyby mrtví mohli prohlédnout skrz závoj Zapomnění. Firenzovi stáli v čele Vodního distriktu, jednoho ze čtyř království, která dělila město na neoficiální teritoria. Kombinovali magii s vědou a efektivně tak zajišťovali, že světla v ulicích vždy svítila. Ba co víc, jejich *glint* chránil původní obyvatele před remnantskými schopnostmi svatých a jejich potomků. Daly se do něj namáčet čepele a náboje, nebo ho bylo možné užívat v podobě tablet, které člověka chránily před všemi formami magie.

Aramis si mohutnýma rukama uhladil padnoucí kalhoty svého trojdílného obleku. Jeho jednolitou čern řušil jen stříbrný lesk řetízku vedoucího do kapsy na vestě a záplava platinově blondatých vlasů, které byly typické pro všechny mé sourozence.

Pokynul Gavrielovi. „Camilla ještě podepíše licenci a bude to, Inspektore. Do konce čtvrtletí můžeme Řádu zaručit platbu v plné výši. Sto tisíc reolů, abych byl přesný.“

Inspektor se usmál, ale nepůsobil přesvědčeně.

„Co bude dál? Řád vnitřních dvorů dostane svoje peníze a já přijdu o místo v organizaci a svou pozici v syndikátu.“ Potřásla jsem hlavou. „Pořád s touhle úmluvou nesouhlasím. Otec mi svou společnost neodkázal náhodou. Důvěřoval mi a já ho nehodlám zklamat.“

Bratřovi šklublo v čelisti. Celá tahle záležitost pro něj pořád byla citlivé téma. „Nikdy nepřijdeš o svoje místo tady, a jakožto hlavní akcionářka nepřijdeš ani o zisky,“ řekl. Možná si naši poslední

válku s rodinou Attanů nepamatuješ, ale otec vyčerpал fondy ve snaze obnovit, co jsme tehdy ztratili. Vdej se za toho kluka, Millo, a budeme znovu ve výhodě. Když nebudeme mít finance na vedení bojů, zaplatíme za ně krví.“

Neunikla mi výhrůžka vpletená do jeho slov, jemná připomínka toho, co nás poslední válka stála. Bylo načase splatit dluh Řádu i mé rodině.

Inspektor si odkašlal. Málem jsem zapomněla, že tu je – zástupce rodiny, pro niž v podstatě pracoval. Firenzovi totiž byli významnými podporovateli Společnosti, specifického oddílu bezpečnostních složek specializujícího se na remnanty, a nešetřili na nich ani penězi, ani glintem, jímž je zásobili.

„Není žádné tajemství, Camillo, že se po dosažení jednadvaceti let stanete výhradní majitelkou železnice. Všechno, co zdědíte po svatbě, se stane součástí společného jmění vás a vašeho manžela. Pokud si Felixe vezmete před svými narozeninami, Firenzovi zdědí i železnici. Dokonce i v případě, že by se vám *nedejbože* něco stalo.“

„Myslíte, kdybych umřela,“ řekla jsem nahlas to, co nevyslovil.

Do konverzace se vložil můj bratr: „Smlouva obsahuje klauzuli, která vám zakazuje jeden druhého zabít, jestli naznačuješ tohle.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Jak příhodné.“

Aramis pokrčil rameny. „Nepřišel jsem na tohle řešení sám, ani nejsem jediný, kdo věří, že bys měla svolit. Ty peníze pomůžou naše impérium oživit. Jasně, nelíbí se mi představa, že Firenzovi budou vlastnit část společnosti, ale v porovnání s tím, co bude následovat, pokud odmítneme, je to zanedbatelný důsledek. Buďto teď budeme chvíli hrát roli myši, nebo jméno svého rodu zničíme definitivně.“

„Já nejsem *mys*.“ Strhla jsem rukavici z levé ruky a zahýbala prsty. Inkoustový had ovíjející mé předloktí ta slova potvrdil

zasyčením a předvedl dvojici ostrých jedových zubů namalovaných na hřbetu mé dlaně. „Jsem Marchesová.“

„To nikdo nepopírá, Millo,“ snažil se mě utěšit Giles. Jeho srdce bylo přístupnější než srdce ostatních, tvárnější než Arami-sova kamenná duše. „Vždycky budeš naše sestra, bez ohledu na příjmení.“

„K čemu jim vůbec náš vlak bude?“ zeptala jsem se, aniž bych jeho chlácholení věnovala pozornost.

„Skutečně netušíte?“ otázal se Inspektor. Pohlédla jsem na něj, obočí zdvižené pochybami. Dal se do vysvětlování: „V Řadě došlo k únosům. Občanské nepokoje tam zuří den co den, zločiny, vraždy, nezákonné pouliční bitky. Soupeřící rodiny a jejich remnanty páchají výtržnosti ve dne, v noci. Firenzovi mají k Řádu blíže než kterákoliv rodina na Ostrově. Kdyby měli podíl na železnici, znamenalo by to větší moc pro vládu. Nejvyšší představený a guvernéři by díky tomu získali přístup k dopravním trasám a prostředky k cestám skrze Divočinu a k dolům na severu a stejně tak možnost vládnout remnantům pevnější rukou.“

„Co s tímhle vším mají společného Firenzovi? Proč si naši společnost prostě nekoupí Řád vnitřních dvorů sám?“ zeptala jsem se.

Zvedl ruku, v níž držel obálku. „Chtěli jsme. Ale pak nás Felix oslovil s návrhem, ze kterého budou mít prospěch všichni. Oni potřebují vaši železnici k obchodům s glintem. Řád vždy bude mít podporu Firenzových a tímto i nějakou moc nad Železným světlem. A odkaz vaší rodiny zůstane zachován.“

Vstal a založil si ruce na hrudi. Tváří se mu přitom mihl stín, jak ho z profilu ozářilo odpolední slunce. „Stojíte v cestě záchraně Ostrova, Camillo. Tohle je správný krok pro nás všechny.“

Rázovala jsem po ošoupaném lemu zdobného koberce vybledlého léty služby. Na té dohodě něco smrdělo. Jen jsem tu prohnilou

pravdu musela vyčmuchtat. Myšlenka mě zarazila uprostřed kroku. „Šest týdnů.“

Aramis si povzdechl. „Millo...“

„Šest týdnů!“ požadovala jsem. „Dejte mi šest týdnů, do předvečera mých narozenin, než odevzdáte oddací list na matrice. Dejte mi čas vymyslet nějakou alternativu. Třeba s Felixem na něco přijdeme.“

Vzdychl a obrátil oči v sloup. „Nebudou s tím souhlasit. Nemusejí. Jestli bance příští měsíc nesplatíme, co máme, bude jedno, kdo je otcovým dědicem. Přijdeme o všechno.“

„Nech si od nich vyplatit peníze ve splátkách a na oplátku jim poskytneme nějaké naše muže na obranu skladů. Možná mají prachy, ale my máme *loajalitu*. Máme zbraně na ochranu jejich majetku. To je něco, co si za peníze nekoupí.“ Popošla jsem k němu s prosebným výrazem. „Tohle je můj *domov*, bratře. Sem patřím. Jaký má smysl být rodina, když jeden druhého ponížíme na pouhé nástroje?“

„Podepiš tu dohodu, Camillo,“ zopakoval Aramis, „než si to Firenzovi rozmyslí. Vždycky jsme tušili, že k tomuhle může dojít. Upřímně, měla bys být vděčná, že nám po tom všem vůbec nabízejí pomoc.“ Jeho hlas pozbyl vlídnosti. Ani náznak toho, že by mu na mém názoru záleželo. Jak jen v tu chvíli svým tónem připomínal otce.

Znovu jsem pročtenla závaznou dohodu a žasla nad tím, jak mohl můj bratr vyjednat takovou sumu výměnou za svou vlastní krev. Sto tisíc reolů bylo malé jmění, a zdálo se ještě větší, když ho člověk dlužil. Aramis by chňapl po čemkoliv, čím by mu zamávali před jeho hamížnými očkami.

Uhladila jsem smlouvu na svém stole a pohlédla ke kalamáři. Mé jméno bylo to jediné, co stálo v cestě spáse. Jediný podpis

by nás všechny zachránil před jistým úpadkem, vykoupil jejich svobodu za cenu té moje. „Proč si toho idiota nemůže vzít někdo z vás?“

Sjel mě pohledem. „Mimo zjevných důvodů? Giles už se nabídl namísto tebe. Odmítli. Kluk chce nevěstu a ty jsi jediná, kterou jim můžeme dát.“

„Promiň, Millo. Snažil jsem se.“ Gilesovy rty se zvlínily ve smutném úsměvu.

„Jeho smůla,“ pokrčila jsem rameny. „Byl bys mnohem lepší hospodyňkou než já.“ Zírala jsem na políčko k podpisu a prohrávala souboj s vlastním odhodláním.

Nebyla jsem nadšená, že mě použili jako pěšce, ale musela jsem ocenit bratrovu strategii. Otec mě ve své vůli učinil dědičkou odůvodněně, vložil zodpovědnost do mých rukou, protože věřil, že udělám, co je třeba pro společnost – a pro naši rodinu.

Skřípěla jsem zuby, ještě když jsem sahala po brku, abych ty zatracené papíry podepsala. Zkusit se na poslední chvíli z téhle transakce vykrotit byla ztráta času, ale za zkoušku to stálo. „Kdy přijedou?“

„Právě dorazili,“ odpověděl tiše Jasper opírající se o křbovou římsu. Jeho dvojče Jeremiah byl příliš zaneprázdňený zkoušením, jak dlouho udrží prsty nad plamenem zapalovače, než aby si dělal starosti o svou jedinou sestru.

„Oni už jsou tady?“ Skoro jsem se k oknu rozběhla, abych toho muže zahlédla ještě před obřadem. Jasper odhrnul zpola zatažený závěs, abych viděla dolů, kde poblíž postranní příjezdové cesty k domu Marchesů stály čtyři kočáry.

Příšeří prohlubovala hustá mlha zdvihající se k nebi. Ta troška světla, která pronikala příkrovem mraků, zbavovala barev vše, čeho se dotkla, dokud ze světa nezbyly převážně odstíny šedi. Dvůr se

zaplnil postavami a tvářemi, které jsem nepoznávala. Všichni byli oděni v temně modrých kabátech sahajících až k vysokým šněrovacím botám.

„Který z nich je Felix?“

„Nemám páru. Moc se neukazuje. Ale snad to není tamhleten,“ řekl a ukázal na břichatého pána, který právě kašlal do kapesníku.

„*U Dárce a Mamona*,“ proklela jsem svaté. Ani jsem netušila, kterému z nich jsem byla zaslíbená – ne že by na tom záleželo. Nechtěla jsem žádného z nich.

Jako v odpověď se v moři tvídových čepic vynořil obličej a vystavil se mrhnutí, které bubnovalo do jeho bledé kůže. Zdálo se, jako by mě jeho oči v řadách oken lemujících východní stranu domu našly, ale jakékoliv detaily jeho podoby mi při pohledu ze třetího patra zůstaly skryty ve stínu jeho čapky. Muž zalovil v plášti a vytáhl zlaté hodinky.

„V kolik jsi říkal, že se máme setkat?“ zeptala jsem se Aramise, neschopná odtrhnout zrak od shromáždění, které mě tak zaujalo.

Lhostejně si odfrkl. „Máme se setkat na dvoře ve třináct hodin.“

Odvrátila jsem se od zamženého okna a mrkla na hodiny na zdi. „To bylo před dvaceti minutami.“

„Užíval jsem si doušek kouře.“ Zvedl ruku s doutníkem, ze kterého poslední půlhodinu potahoval. Nasáčkovali se do mé pracovny už brzy ráno, jako by se báli, že uprchnu. Ale teď už moje jméno stálo na smlouvě a já jsem žena, která drží své slovo.

„Vyprovodím se sám,“ řekl Inspektor. „Hezký den vám všem – a mnoho štěstí. Řád vnitřních dvorů se na budoucnost města dívá optimisticky, teď když jsme spojili své vlivy.“

Zatímco mí bratři mumlali svá sbohem, popadla jsem plášť přehozený přes kožené křeslo a stáhla si kapuci přes kadeře. „Jak vypadám?“ zeptala jsem se a trochu se zatočila.

„Jako nevěsta,“ odvětil suše Jeremiah a zaklapl svůj zapalovač.

„Naše velká sestra, dospělá a vdává se,“ řekl Giles a otíral si z tváří neviditelné slzy. „Kdyby tě teď viděl táta.“

„Kdyby mě teď viděl táta, nebyli bychom v tomhle průšvih,“ zamumlala jsem polohlasem. Vztáhla jsem ke Gilesovi ruku, a když stanul po mém boku, zavěsila jsem se do něj, aby mě odvedl dolů, kde v dešti čekal můj snoubenec. Můj bratr jim sice umožnil vstoupit na naše pozemky, ale nikdo kromě Marchesů a těch, kdo pro nás pracovali, nepřekročil náš práh. Inspektor byl nevíтанou výjimkou, kterou jsme nemohli odmítnout.

„Sera půjde s tebou. Aramis to včera přidal do smlouvy,“ řekl mi Giles.

„Sera, naše krejčová?“

Přikývl. „Domnívají se, že je tvou komornou...“

„Nedržím si služebnictvo,“ odpověděla jsem stroze.

S konejšivým zasyčením nasál vzduch. „To Firenzovi netuší. Bude naší prostřednicí. Kdybys cokoliv potřebovala nebo kdyby se Firenzovi rozhodli změnit pravidla hry, dá nám vědět.“

„Můžeme důvěřovat krejčové, Gilesi?“

„Můžeme jí věřit. Zvláště, když můžeme ten její hezounký buržoázní obchůdek proměnit v hromádku popela.“

Tiše jsem mlaskla a sestoupila po posledním schodišti. Lokaj čekal u bočních dveří s našimi deštníky. „Strach je mizerná motivace k lojalitě.“

„Tvoje osobnost taky není zrovna přesvědčivá, sestřičko. Buď na Seru milá. Nasazuje tu pro nás krk a my jí za to dlužíme. A ona to ví také.“ Giles je zastavil, než došli do foyer vedoucího na nádvoří.

„Právě dluhy nás dostaly do téhle situace. Už tak platíme příliš mnoho lidí,“ zasyčela jsem, než jsem vyklouzla z jeho rámě.

Poodstoupila jsem od něj, abych se naposledy rozhlédla po domově. Netušila jsem, kdy mi Firenzovi umožní se sem vrátit. Vodní distrikt byl na druhé straně města. To už mohl být rovnou na druhé straně Ostrova.

Plynové lampy zářily před tmavým táflováním. Mosazný lustr rozséval světlo po smaragdovém běhounu s damaškovým vzorem, který se vinul po točitém schodišti až k odpočívadlu nad námi. Klenutá okna foyer zdobily vitráže v odstínech zelené a šedé. Náš domov i samotné jméno našeho rodu bylo v Lynchavenu zvěčněno v těchto barvách.

Ještě včera jsem seděla ve své pracovně, vdaná pouze za štos účtů a přeplněné registry Železného světce, když vtom mi Aramis předložil tohle ujednání. Jak rychle jsem ztratila nejen jméno, ale i svůj trůn.

„Snadný výdělek, Camillo.“ Aramis prošel mezi svými bratry a zastavil se přede mnou. „Za sto tisíc reolů můžeš udělat cokoliv.“

Vytáhla jsem svůj revolver a protočením bubínku zkontrolovala, že jsou všechny náboje na svém místě. Ne. Ne *cokoliv*. Kdyby na mě sáhl, vystřílela bych je do něj. To jsem si přísahala hned, jak se mé jméno vpilo do listiny. Ve smlouvě nebyla ani zmínka o důvěrnostech – a já ji prošla opravdu pečlivě. Byl to sňatek na papíře, nic víc.

„Pojďme, ať to máme za sebou.“

Sluha naši skupinku vyvedl bočním vchodem na dvůr obklopující východní křídlo, kde napjaté rozhovory Firenzových právě ztichly do tlumených poznámek o mém vzhledu. Z davu vykročil starý pán. Vrásky naskládané pod skly brýlí naznačovaly, že jeho stáří by zhruba odpovídalo věku otce mého otce.

„Camilla Marchesová,“ protáhl. „Klenot Lynchavenu.“ Začala jsem prsty v pěst, až mi zbělely klouby, a modlila jsem se ke všem

svatým v Pustinách, aby mi pomohli tohle přestát. V žaludku se mi bouřila žluč a bez ohledu na to, kolikrát jsem se pomalu nadechla a vydechla, jsem ji cítila až v krku.

Pozdravila jsem ho pokývnutím. „Obávám se, že vás vaše pověst nepředchází, pane Firenzi.“

„Lavern Firenze.“ S úklonou zvedl čapku a odhalil malou lysinku na temeni. „Představil bych i hochy, ale na to bude dost času později. Souhlasíte tedy s našimi podmínkami?“

Přikývla jsem. Až příliš se mi ulevilo, že tohle není Felix, než abych dokázala ještě něco říct. Aramis postoupil kupředu a ukázal na můj podpis ve smlouvě. „Tohle odevzdáme na matrice po zkušební lhůtě šesti týdnů. Pokud shledáme, že tento vztah může dlouhodobě přetrvat, učiníme sňatek oficiálním.“

Úlevou se mi málem podlomila kolena. Aramis mi nechal zadní vrátka.

Lavernův výraz se změnil. Jeho široký úsměv se scukl do rovné linie. „Šest týdnů? Na tom jsme se nedomluvili.“

„Prakticky naší úmluvě dostojíme, ale musíme dbát o dobro naší sestry, pane Firenzi.“ Aramis poskládal listinu a vrátil ji do svého pláště. „Mějte na paměti, že nezískáváte jen přístup k vlaku, dáváme vám krev naší krve. Klenot města, jak říkáte. Můžete si koupit naši spolupráci, ale důvěru je nutno si u nás zasloužit. Šest týdnů není dlouhé čekání na něco tak důležitého.“

Lavernova nucená přívětivost se vrátila společně s úsměvem. „Samozřejmě, Aramisi. Šest týdnů a potom dostanete smlouvenou částku. Jsem si zcela jist, že budete víc než potěšen tím, jak se Camille v naší péči povede.“

„Dobře.“

Něco v mém srdci povolilo, když jsem slyšela, že se pro mě Aramis vzdává toho, co chtěl. Nebyla jsem si tak docela jistá, že